

Arrest

nr. 134 316 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 10 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 juni 2014 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VANWALLE loco advocaat M. LYS en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Libanese nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Wat El Jaouz. U bent een christen en u had gedurende vijftien jaar een eigen florerende handel in auto-onderdelen. U deed zaken met Europa en u bezat een magazijn. U had ook steeds een eigen woning, ook al verkocht u soms een huis om onkosten te betalen.

Op een bepaald moment in maart of april 2011 werden uw kinderen aangereden op straat. De chauffeur pleegde vluchtmisdrijf en u was genoodzaakt de behandeling volledig zelf te betalen. Omwille van de hoge kosten van de behandeling leende u geld, 65.000 dollar, bij mensen van de Hezbollah. U had contact met hen via een tussenpersoon. U was verplicht om een terugbetaling met intresten uit te voeren binnen een bepaalde termijn. Deze intresten bedroegen 10.000 dollar. U slaagde er echter niet in om binnen de termijn af te betalen en uw schuld, met intresten, steeg tot 175.000 dollar. U had een aantal cheques uitgeschreven ter waarde van in totaal 24.000 dollar, wat niet voldoende was. Bijgevolg vroegen de schuldeisers om uw magazijn op hun naam te zetten. Het magazijn heeft een waarde van 400.000 tot 500.000 dollar en was ruim voldoende om uw schulden af te lossen. Via de notaris werd deze overeenkomst geregeld. Zolang u uw schulden niet had afbetaald, zou het magazijn de eigendom blijven van uw schuldeisers. Doch, volgens de afspraak zou u opnieuw de eigenaar worden als u schuldenvrij werd. U zou bovendien in tussentijd in het magazijn werkzaam blijven.

In de situatie waarin u verkeerde had u ook ongedekte cheques uitgeschreven. Uiteindelijk bleek dat uw schuldeisers zich niet aan de afspraak hielden en zij uw bank aanschreven om de uitgeschreven cheques te innen. Dit is een misdrijf waarvoor u gestraft kan worden. Uw bankdirecteur liet u weten dat zij in dit geval een klacht tegen uw persoon moeten indienen bij de politie omwille van de door u gepleegde vervalsing.

U had alles verloren en u vreesde in de gevangenis terecht te komen. U besloot om het land te verlaten. Uw gezin woont nog in Libanon maar zij werden recent uit jullie woning gezet omwille van de openbare verkoop van uw vastgoed.

U meent dat de Hezbollah op zoek is naar u. Zij zouden uw vrouw bedreigd hebben met wapens en u naar het leven staan.

Op 4 juli 2012 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u documenten neer waaruit uw schulden en de inbeslagname of verkoop van uw eigendommen blijken. Verder legde u identiteitsbewijzen voor, een familieregister en documenten in verband met de aanvragen voor een Belgisch visum. Na het gehoor op het Commissariaat-generaal legt u nog een kopie van een document neer waaruit blijkt dat u bij verstek bent veroordeeld.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst zijn de feiten waarnaar u verwijst het resultaat van financiële problemen en zijn er geen indicaties dat er in uw hoofd een gegronde vrees bestaat voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep, zoals bepaald werd door de Vluchtelingenconventie van 1951. Een conflict dat ontstaan is tussen u en uw schuldeiser(s) of tussen u en uw bank omwille van uw schulden of het feit dat u ongedekte cheques heeft uitgegeven is louter gemeenrechtelijk van aard en kan bezwaarlijk beschouwd worden als een gegronde vrees conform de definitie van de Vluchtelingenconventie (CGVS, p. 4-6).

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, § 2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofd een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat uw schuldeiser(s) mensen van de Hezbollah beweging zijn. U gevraagd wie uw geldschieters dan wel zijn, stelde u dat er steeds een tussenpersoon optrad in hun naam. U zou contact gehad hebben met 'A.(...) A.(...)', de contactpersoon van de Hezbollah beweging (CGVS, p. 6). U zou uw schuldeiser(s) totaal niet bij naam kennen (CGVS, p. 6, 7). U zag hen in dure wagens met 'getinte ruiten' en een Hezbollah vlag en de mannen zouden bovendien 'gewapend' geweest zijn (CGVS, p. 6, 7). Verder weet u helemaal niets over deze schuldeiser(s) die enkel volgens uw eigen verklaringen mannen van de Hezbollah zouden zijn. Uw gebrek aan informatie over de identiteit van deze mannen, die u geld leenden en u op dit moment zouden zoeken, is niet aannemelijk.

Ook over uw contactpersoon 'A.(...) A.(...)' heeft u geen informatie. Hoewel u stelde dat hij een lid is van de Hezbollah en machtig is, weet u helemaal niets over zijn positie bij de Hezbollah. U kent slechts de plaats waar de Hezbollah gevestigd is, in Dahia, wat echter geen geheime informatie is wetende dat de Hezbollah een gekende en populaire beweging is in Libanon (CGVS, p. 7). U gevraagd naar de leider van A.(...) A.(...), verwijst u naar 'Hassan Nasrallah', de politieke en militaire leider van de Hezbollah die gekend is in binnen- en buitenland (CGVS, p. 8). Dit is echter kennis waarvan verondersteld wordt dat u ze kent. Wat echter voor u belangrijker is, is dat u beseft wie de leider is van

A.(...) A.(...), een lokale leider die op de hoogte geweest moest zijn van uw schulden en die vermoedelijk zelfs de geldschietter is. Ditmaal moet u het antwoord schuldig blijven, wat zeer bevreemdend is (CGVS, p. 8). Het is immers zo dat de Hezbollah veel populariteit geniet in Libanon en het toch wel geweten is dat ze niet opereert als een clandestiene beweging met anonieme leden en leiders. Het is niet overtuigend dat u totaal geen weet heeft van de identiteit van de Hezbollah leider van A.(...) A.(...). Andermaal moet vastgesteld worden dat u zich voor uw asielrelaas baseert op blote beweringen. Uw versie van de feiten kan niet overtuigen.

Voorts blijkt dat 'A.(...) A.(...)' helemaal niet vermeld wordt op alle schriftelijke stukken die u neerlegt betreffende de inbeslagname van uw eigendommen. U gevraagd wie momenteel de eigenaar is van uw magazijn, stelde u dat dit 'B.(...) A.(...) S.(...)' is (CGVS, p. 9, 11). Hij zou een tussenpersoon geweest zijn die contact opnam met 'A.(...) A.(...)' en zijn naam zou op de documenten figureren (CGVS, p. 9). Ook de cheques zijn op naam van 'B.(...) A.(...)' (CGVS, p. 9). Er is dan ook geen enkele aanwijzing dat uw financiële problemen een andere dimensie hadden en dat de Hezbollah beweging u zoekt. Het is overigens niet logisch dat de Hezbollah beweging u nog zou zoeken en dat zij uw vrouw bedreigen indien zij u reeds al uw bezittingen ontnomen hebben (CGVS, p. 6). Het onaannemelijk karakter van uw verklaringen wordt nogmaals bevestigd.

U meent eveneens dat u gezocht wordt door de Libanese autoriteiten omwille van de door u gepleegde vervalsingen (CGVS, p. 9). U gepeild door wie precies u wordt gezocht, stelt u de gendarmerie, de binnenlandse veiligheidsdiensten. Verder gevraagd wie precies er belast is met uw zaak, komt u niet verder dan nogal in het algemeen te stellen 'het Gudaida politiekantoor', doch wie precies belast is met het onderzoek naar deze fraude vermeldt u niet, wat op zich opmerkelijk is (CGVS, p. 10). Na uw gehoor op het CGVS legt een kopie neer van een veroordeling bij verstek. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit slechts een kopie is waarvan de authenticiteit niet valt te verifiëren. Wat er ook van zij, het staat de Libanese autoriteiten vrij om haar onderdanen te berechten voor misdrijven, waaronder fraude, die zij begaan hebben in Libanon en uit uw verklaringen blijkt niet dat, mocht er aan dit document geloof kunnen worden gehecht, u omwille van een de van de redenen van de Conventie geen rechtmatige behandeling zou hebben gekregen, te meer u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken ook nog eens duidelijk te kennen gaf eerder geen problemen te hebben gehad met de Libanese autoriteiten (Vragenlijst, p. 2, 4).

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u verdere documenten neer die betrekking hebben op uw eigendommen en de inbeslagname ervan (CGVS, p. 10-12). Tevens presenteerde u een document waaruit blijkt dat een organisatie uw kinderen helpt bij de financiering van hun studies (CGVS, p. 10). U legde uw familieregister neer en documenten in verband met de aanvraag van een Belgisch visum. De door u neergelegde documenten worden op zich niet betwist. U toont aan wie u bent, dat u een gezin heeft in Libanon, dat u naar België bent gereisd en dat u verschillende eigendommen had die in beslag genomen worden. U toont echter geenszins aan dat u de Hezbollah of de Libanese overheid hoeft te vrezen (CGVS, p. 12, 13).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 14 oktober 2013) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De betrokkenheid van Hezbollah in de Syrische burgeroorlog heeft geleid tot een toenemende polarisatie tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Hierbij wordt de grensregio met Syrië het meest getroffen door de uitwassen van het Syrische conflict. Het geweld concentreert er zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het begin van de opstand in Syrië gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen de bewoners van de soennitische wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische wijk Jabal Mohsen in de stad Tripoli. Bij deze gevechten vallen de meeste slachtoffers onder de betrokken strijders, en blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. In de overige regio's, inclusief de hoofdstad, is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. In de Palestijnse kampen is de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om tot een grotere eenheid te komen en niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie

gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de “beoordelingsfout”. Verzoeker zette tijdens zijn gehoor uiteen dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de Hezbollah, een terreurgroep met basis in Libanon. In België hoorde hij van zijn gezin dat Hezbollah nog steeds naar hem op zoek is en dat zijn gezin bedreigd werd door gewapende mannen. Verzoeker maakt hierdoor deel uit van de sociale groep van mensen bedreigd door de Hezbollah. De Hezbollah is een politieke partij in Libanon en een militante beweging van sjiitische moslims met anti-Israëliëse en anti-Amerikaanse sentimenten die goed georganiseerd is en criminele activiteiten zoals afpersing niet schuwt. Als politieke partij maakt zij deel uit van de lokale autoriteiten en de regering staat onmachtig ten opzichte van de groepering. Verzoeker was woonachtig te Beirut, uitvalsbasis van Hezbollah, en toont aan het slachtoffer geweest te zijn van afpersing door de Hezbollah. In tegenstelling tot hetgeen het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert, overstijgt de problematiek het gemeenrechtelijke, temeer de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier aantoont dat de Libanese regering gedomineerd wordt door Hezbollah. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen spreekt zichzelf overigens tegen waar zij eerst oordeelt dat verzoeker niet genoeg informatie heeft om te kunnen zeggen dat zijn afpersers van de Hezbollah waren en vervolgens alle informatie die verzoeker geeft afdoet als algemeen geweten. Verzoeker weet dat zijn schuldeisers leden van Hezbollah zijn aangezien zij dit zelf gezegd hebben, dit de gang van zaken is in de wijk, zij een vlag op hun wagen hadden en door hun uiterlijk en manier van wapens dragen. Enerzijds wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker meer zou moeten weten over zijn afpersers aangezien Hezbollah niet als een clandestiene beweging met anonieme leden en leiders opereert, hetgeen overigens niet gestaafd wordt, anderzijds meent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker zich niet kan steunen op algemeen geweten informatie. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen lijkt geen onderscheid te maken tussen de politieke regerende partij Hezbollah en de criminele takken van de groepering, die uiteraard niet op dezelfde manier opereren. Bovendien kan afgevraagd worden waarom een andere groepering met hun vlag zou rondrijden en waarom individuen die zich bezighouden met criminele activiteiten van de Hezbollah hun naam bekend zouden maken. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, stelt verzoeker dat de informatie in het administratief dossier dateert van oktober 2013 en de veiligheidssituatie in Libanon rechtstreeks afhankelijk is van deze van Syrië, die permanent evolueert, waardoor de informatie niet voldoende recent is. Tevens stelt verzoeker dat de bestreden beslissing erkent dat er een gewapend conflict plaatsvindt in Libanon. Sinds de Hezbollah-leider Nasrallah op 25 mei 2013 officieel erkende militaire steun te bieden aan het Syrische regime vonden er massaal protestbetogingen en aanslagen plaats, onder meer in Beiroet. Volgens verzoeker is het gewapend conflict georganiseerd, aanhoudend, intensief en daadwerkelijk aan de gang. Verzoeker verwijst desbetreffend naar verscheidene persartikelen. Tevens legt verzoeker een kopie neer van een veroordeling bij verstek wegens fraude waarbij verzoeker tot een gevangenisstraf veroordeeld werd. Verzoeker was nog niet op de hoogte van deze veroordeling bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Het is bekend dat de omstandigheden in de gevangenschappen in Libanon mensonwaardig zijn, zoals gesteld wordt in het bijgevoegde rapport van Human Right Watch. Er kan niet verzekerd worden dat verzoeker geen ernstige schade te beurt zal vallen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, gezien de martelingen, mensonwaardige en denigrerende behandelingen die zich voordoen in de gevangenschappen in Libanon.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een rapport van Human Rights Watch toe.

Ter terechtzitting d.d. 7 november 2014 legt verzoeker een vonnis bij verstek en drie inbeslagnames van goederen met beëdigde vertalingen neer.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door verzoeker aangehaalde motieven om zijn land van herkomst te verlaten houden geen verband met één van de criteria opgenomen in het Vluchtelingenverdrag. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij zijn land is ontvlucht omdat hij problemen had van financiële aard (stuk 5, gehoorverslag, p. 4, 5, 6). Verzoeker verklaart immers dat hij een grote som geld geleend had nadat zijn kinderen betrokken geraakten bij een ongeval (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Omdat hij het geleende bedrag niet kon terugbetalen, schreef hij een aantal ongedekte cheques uit en werd zijn magazijn door zijn schuldeisers in beslag genomen (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Zijn schuldeisers zouden deze cheques echter geïnd hebben bij de bank, waarna de bank een klacht indiende tegen verzoeker die deze schuld niet kon betalen (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Verzoeker stelt in onderhavig verzoekschrift dat hij tijdens zijn gehoor uiteenzette dat hij een gegronde vrees voor vervolging door Hezbollah heeft, waardoor hij deel uitmaakt van een sociale groep van mensen die afgeperst worden door Hezbollah. De Raad stelt echter vast dat op basis van verzoekers verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat zijn schuldeisers deel uitmaken van Hezbollah. Verzoeker verklaarde weliswaar dat hij geld leende van mensen van Hezbollah, maar stelt nooit rechtstreeks contact met hen te hebben gehad, enkel met een tussenpersoon (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Deze tussenpersoon heeft volgens verzoekers verklaringen contacten met mensen van Hezbollah, die de financiële zaken regelden (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Verzoeker kent echter geenszins zijn werkelijke schuldeisers bij naam en weet niet wie van Hezbollah achter de lening en de financiën zaten (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Volgens verzoekers verklaringen werken zij immers bewust met een tussenpersoon om hun identiteit niet openbaar te maken (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Wel zou verzoekers zijn schuldeisers gewapend in een BMW met verduisterde ruiten en een Hezbollah-vlag gezien hebben (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 7). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog stelt dat men kan afvragen waarom een andere groepering zou zeggen dat zij van Hezbollah zijn en met een Hezbollah-vlag zouden rondrijden, stelt de Raad vast dat het feit dat zijn schuldeisers verzoeker zelf kwamen halen met een auto met Hezbollah-vlag om naar de notaris te gaan, geenszins strookt met verzoekers verklaring dat zij altijd met een tussenpersoon werkten om hun identiteit niet openbaar te maken (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 7). Ook omtrent de rol van zijn contactpersoon A. A. bij Hezbollah blijkt verzoeker bijzonder onwetend. Zo stelt verzoeker dat A. A. een

belangrijke functie had omdat hij degene was die hem zei dat hij geld kon lenen, maar blijkt hij niet op de hoogte van zijn concrete rol of functie (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Gevraagd wie A. A.'s leider is, verwijst verzoeker slechts naar de nationale leider van Hezbollah, maar blijkt hij geenszins zijn directe leider te kennen (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Evenmin weet verzoeker met wie A. A. samenwerkte binnen de Hezbollah (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Verder stelt verzoeker dat de Hezbollah zijn magazijn op hun naam heeft ingeschreven, op naam van B. A. om meer precies te zijn (stuk 5, gehoorverslag, p. 9, 11). B. A. zou volgens verzoekers verklaringen eveneens een band hebben met Hezbollah, optreden als tussenpersoon van A. A. en de documenten op zijn naam hebben ingeschreven (stuk 5, gehoorverslag, p. 9, 11). Het is tevens B. A. die verzoekers cheques eigenlijk moest terug geven, maar dit niet deed (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Verzoeker slaagt er echter geenszins in concreet aan te tonen dat deze B. A. contacten heeft met Hezbollah en dat Hezbollah zijn werkelijke schuldeiser zou zijn. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij heel zijn leven in Beiroet, de thuisbasis van Hezbollah, gewoond heeft en dus weet hoe zij opereren en wanneer het mannen van Hezbollah betreft, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan de bovenstaande vaststelling dat verzoeker er geenszins in slaagt concreet aan te tonen dat zijn werkelijke schuldeisers mensen van Hezbollah zijn. Ook waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen onderscheid lijkt te maken tussen de politieke regerende partij Hezbollah en de criminele takken van deze groepering, stelt de Raad vast dat dit geenszins de bovenstaande vaststellingen kan weerleggen. Overigens merkt de Raad op dat verzoekers magazijn bijna drie keer zo veel waard zou zijn als de schuld die hij had (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 6). Bovendien zou de bank verzoekers appartement en inboedel in beslag genomen en openbaar verkocht hebben om de door verzoeker uitgeschreven cheques te dekken (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 6). Het is dan ook niet aannemelijk dat Hezbollah nog op zoek zou zijn naar verzoeker en zijn vrouw en kinderen zouden bedreigen omdat verzoeker zijn schuld dient af te betalen (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 8). Verzoekers schuldeisers zouden zich immers zelf niet aan de afspraken gehouden hebben, en meer dan de schuld die verzoeker diende af te betalen in bezit genomen hebben, waardoor de Raad niet inziet waarom zij verzoeker nog steeds zouden zoeken (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 8, 9). Verzoeker heeft ook geen documenten die kunnen aantonen dat Hezbollah hem zoekt (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Immers, verzoeker slaagt er op basis van het bovenstaande geenszins in aan te tonen dat in de door hem voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neergelegde documenten vermelde schuldeiser B. A. in werkelijkheid fungeert als tussenpersoon voor Hezbollah. Evenmin blijkt dit uit de door verzoeker ter terechtzitting neergelegde documenten in verband met de inbeslagnames van zijn goederen. Uit het loutere feit dat verschillende van verzoekers eigendommen in Libanon in beslag werden genomen blijkt geenszins dat verzoeker in zijn land van herkomst wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen. Evenmin kan hieruit worden afgeleid dat hij bij een terugkeer naar Libanon een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou lopen. Voor zover verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog verwijst naar het Country Report van 2013 inzake de onmacht van de Libanese regering over de Hezbollah-groepering, stelt de Raad vast dat dit op basis van de bovenstaande vaststellingen *in casu* niet dienstig is.

Daarnaast stelt verzoeker dat de politie naar hem op zoek is (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). De Libanese wet schrijft volgens verzoekers verklaringen immers voor dat iemand die een cheque uitschrijft zonder dit geld op zijn rekening te hebben, bestraft wordt met een gevangenisstraf (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Volgens verzoekers verklaringen riskeert hij dan ook een gevangenisstraf van vijf jaar (stuk 5, gehoorverslag, p. 14). Gevraagd wie van de Libanese autoriteiten hem zoekt, stelt verzoeker dat hij gezocht wordt door de gendarmerie, de Libanese veiligheidsdiensten (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Specifiek gevraagd wie er belast is met zijn zaak en wie hem probeert te contacteren, stelt verzoeker slechts algemeen dat dit het Gudaïda politiebureau is (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Verzoeker legt verder een fotokopie van een verstekvonnis neer, dat hij tevens ter terechtzitting aan de Raad bezorgt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Wat er ook van zij, stelt de Raad vast dat, zelfs indien verzoeker door de Libanese autoriteiten berecht werd omwille van het plegen van een fraudemisdrijf volgens de Libanese strafwet, hieruit evenmin blijkt dat verzoeker in zijn land van herkomst wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift naar het aan het verzoekschrift toegevoegde rapport van Human Rights Watch met betrekking tot de omstandigheden in Libanese gevangnissen, stelt de Raad vast dat een verwijzing naar informatie van algemene aard op zich niet voldoende is om aan te tonen dat verzoeker zelf effectief het slachtoffer zal worden van dergelijke praktijken. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te

worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.6. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Libanon*" "*De actuele veiligheidssituatie in Libanon*" van 14 oktober 2013) en de verweernota (COI Focus "*Libanon*" "*De actuele veiligheidssituatie in Libanon*" van 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De betrokkenheid van Hezbollah in de Syrische burgeroorlog heeft geleid tot een toenemende polarisatie tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politieke moorden en grensgeweld. Tot nog toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Het gros van de terreuraanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beiroet geviséerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het begin van de opstand in Syrië gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen de bewoners van de soennitische wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische wijk Jabal Mohsen in de stad Tripoli. Bij deze gevechten vallen de meeste slachtoffers onder de betrokken strijders, al vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen is de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

Niettegenstaande uit het geheel van informatie waarop de Raad vermag acht te slaan aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen door het Syrische leger en Syrische rebellengroeperingen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat de actuele situatie in Libanon er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift een aantal aanslagen opsomt die sinds de zomer van 2013 plaatsvonden in Libanon, stelt de Raad vast dat deze informatie in de lijn ligt van de hierboven besproken informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier en de verweernota. De Raad merkt op dat het feit dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er nog niet op duidt dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Verzoeker brengt dan ook geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde COI Focus kan ondergraven.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoon.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF